

GRONDWETTELIJK HOF

[C – 2024/004653]

Uittreksel uit arrest nr. 46/2024 van 25 april 2024

Rolnummers 7942, 8030, 8036 en 8040

In zake : de beroepen tot vernietiging van de wet van 16 december 2022 « tot vaststelling van een tijdelijke solidariteitsbijdrage van de oliesector », ingesteld door de nv « Varo Energy Belgium », door de bv « EG Retail (Belgium) », door de nv « Gilops Group » en de nv « Van Raak Trading » en door de nv « Kuwait Petroleum (Belgium) ».

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Luc Lavrysen en Pierre Nihoul, en de rechters Thierry Giet, Joséphine Moerman, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt en Katrin Jadin, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Luc Lavrysen,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de beroepen en rechtspleging

a. Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 1 maart 2023 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 2 maart 2023, heeft de nv « Varo Energy Belgium », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. Mark Delanote, advocaat bij de balie te Brussel, beroep tot vernietiging ingesteld van de wet van 16 december 2022 « tot vaststelling van een tijdelijke solidariteitsbijdrage van de oliesector » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 22 december 2022).

Bij hetzelfde verzoekschrift vorderde de verzoekende partij eveneens de schorsing van dezelfde wet. Bij het arrest nr. 97/2023 van 15 juni 2023 (ECLI:BE:GHCC:2023:ARR.097), bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 oktober 2023, heeft het Hof de vordering tot schorsing verworpen.

b. Bij verzoekschriften die aan het Hof zijn toegezonden bij op 20, 21 en 22 juni 2023 ter post aangetekende brieven en ter griffie zijn ingekomen op 21, 22 en 23 juni 2023, zijn beroepen tot vernietiging ingesteld van dezelfde wet door de bv « EG Retail (Belgium) », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. Frederik Vandendriessche, Mr. Pauline Van Bogaert en Mr. Lieselotte Schellekens, advocaten bij de balie te Brussel, door de nv « Gilops Group » en de nv « Van Raak Trading », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. François Tulkens en Mr. Mathilde Victor, advocaten bij de balie te Brussel, en door de nv « Kuwait Petroleum (Belgium) », bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. Bob Martens, Mr. Philippe Hinnekens, Mr. Alec Van Vaerenbergh en Mr. Cédric Martens, advocaten bij de balie te Brussel.

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 7942, 8030, 8036 en 8040 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

(...)

II. In rechte

(...)

De bestreden bepalingen en de context ervan

B.1.1. De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van de wet van 16 december 2022 « tot vaststelling van een tijdelijke solidariteitsbijdrage van de oliesector » (hierna : de wet van 16 december 2022).

B.1.2. De wet van 16 december 2022 strekt ertoe « de energiebedrijven te doen bijdragen, die hebben geprofiteerd van overwinsten als gevolg van de energiecrisis en de prijsstijgingen die we sinds het begin van het jaar 2022 meemaken », dit « ter ondersteuning van de huishoudens die lijden onder de gevolgen van de crisis en het hoofd moeten bieden aan deze hoge prijzen » (*Parl. St.*, Kamer, 2022-2023, DOC 55-3034/001, p. 3).

Met de invoering van een tijdelijke solidariteitsbijdrage van de oliesector, beoogt de wet van 16 december 2022 de gedeeltelijke uitvoering van de verordening (EU) 2022/1854 van de Raad van 6 oktober 2022 « betreffende een noodinterventie in verband met de hoge energieprijzen » (hierna : de verordening (EU) 2022/1854). De artikelen 14 tot 18 van die verordening, die hoofdstuk III met als opschrift « Maatregelen met betrekking tot de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage » vormen, voorzien in de invoering van een verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage voor het boekjaar 2022 en/of het boekjaar 2023 die wordt geheven op het surplus aan winsten van Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen met activiteiten in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage. Die solidariteitsbijdrage strekt ertoe « de uitzonderlijke prijsontwikkelingen op de energiemarkten voor lidstaten, consumenten en bedrijven te verzachten » (artikel 2, punt 19), van de verordening (EU) 2022/1854, door de opbrengsten ervan aan te wenden voor de in artikel 17 bepaalde financiële steunmaatregelen.

De artikelen 14 tot 18 van de verordening (EU) 2022/1854 bepalen :

« Artikel 14

Ondersteuning van eindafnemers van energie door middel van een tijdelijke solidariteitsbijdrage

1. Op het surplus aan winsten uit activiteiten door Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage wordt een verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage geheven, tenzij de lidstaten gelijkwaardige nationale maatregelen hebben vastgesteld.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de vastgestelde gelijkwaardige nationale maatregelen vergelijkbare doelstellingen hebben en worden onderworpen aan vergelijkbare regels als de tijdelijke solidariteitsbijdrage uit hoofde van deze verordening, en even hoge of hogere opbrengsten genereren dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage.

3. De lidstaten dienen vóór 31 december 2022 de maatregelen vast te stellen en bekend te maken voor de uitvoering van de in lid 1 bedoelde verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage.

Artikel 15

Grondslag voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage

De tijdelijke solidariteitsbijdrage voor EU-ondernemingen en vaste inrichtingen die activiteiten verrichten in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage, inclusief ondernemingen die hoofdzakelijk voor belastingdoeleinden deel uitmaken van een geconsolideerde groep, wordt berekend op de belastbare winst, zoals bepaald volgens de nationale belastingregels, in het boekjaar 2022 en/of het boekjaar 2023 en voor de volledige duur daarvan, boven een toename van 20 % van het gemiddelde van de belastbare winst, zoals bepaald volgens de nationale belastingregels, in de vier boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2018. Indien het gemiddelde van de belastbare winst in die vier boekjaren negatief is, bedraagt de gemiddelde belastbare winst voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage nul.

Artikel 16

Percentage voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage

1. Het percentage voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage bedraagt ten minste 33 % van de in artikel 15 bedoelde grondslag.

2. De tijdelijke solidariteitsbijdrage komt bovenop de reguliere belastingen en heffingen die op grond van het nationale recht van een lidstaat van toepassing zijn.

Artikel 17

Aanwending van de opbrengsten van de tijdelijke solidariteitsbijdrage

1. De lidstaten gebruiken de opbrengsten van de tijdelijke solidariteitsbijdrage met voldoende snel effect voor de volgende doeleinden :

a) gerichte financiële steunmaatregelen voor eindafnemers van energie, en met name kwetsbare huishoudens, om de gevolgen van de hoge energieprijzen te verzachten;

b) financiële steunmaatregelen om bij te dragen tot het verminderen van het energieverbruik, bijvoorbeeld door middel van vraagverminderende veilingen of aanbestedingsregelingen, het verlagen van de prijzen van een bepaald volume energie voor eindafnemers en het bevorderen van investeringen in hernieuwbare energiebronnen, structurele investeringen in energie-efficiëntie of andere decarbonisatietechnologieën;

c) financiële steunmaatregelen ter ondersteuning van ondernemingen in energie-intensieve sectoren, gekoppeld aan de verplichting om te investeren in hernieuwbare energie, energie-efficiëntie of andere decarbonisatietechnologieën;

d) financiële steunmaatregelen om de energieautonomie te ontwikkelen, met name investeringen in overeenstemming met de REPowerEU-doelstellingen van het REPowerEU-plan en in het gemeenschappelijk Europees optreden REPowerEU, zoals projecten met een grensoverschrijdende dimensie;

e) de lidstaten kunnen, in een geest van onderlinge solidariteit tussen de lidstaten, een deel van de opbrengst van de tijdelijke solidariteitsbijdrage toewijzen aan de gemeenschappelijke financiering van maatregelen om de schadelijke gevolgen van de energiecrisis te beperken, met inbegrip van steun voor de bescherming van de werkgelegenheid en voor de om- en bijscholing van werknemers of ter bevordering van investeringen in energie-efficiëntie en hernieuwbare energie, met inbegrip van grensoverschrijdende projecten, en in het in artikel 33 van Verordening (EU) 2018/1999 van het Europees Parlement en de Raad bedoelde financieringsmechanisme van de Unie voor hernieuwbare energie.

2. De in lid 1 bedoelde maatregelen zijn duidelijk omschreven, transparant, evenredig, niet-discriminerend en controleerbaar.

Artikel 18

Tijdelijke aard van de solidariteitsbijdrage

De door de lidstaten overeenkomstig deze verordening opgelegde solidariteitsbijdrage is van tijdelijke aard. Zij is uitsluitend van toepassing op het surplus aan winsten dat is gegenereerd in de in artikel 15 bedoelde boekjaren ».

B.1.3. Ter uitvoering van de artikelen 14 tot 18 van de verordening (EU) 2022/1854 bepaalt artikel 4, § 1, van de wet van 16 december 2022 dat er een tijdelijke solidariteitsbijdrage wordt ingevoerd, enerzijds, voor geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken, en, anderzijds, voor geregistreerde aardoliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019 « ter bepaling van de maatregelen die in een bevoorradingscrisis gelden voor de toebedeling van aardolie en aardolieproducten op internationaal en nationaal niveau en voor de billijke bevoorrading van de beschikbare aardolie en aardolieproducten en tot bepaling van de regels voor het aanspreken van de verplichte voorraden aardolie en aardolieproducten » (hierna : het koninklijk besluit van 5 februari 2019).

Het bedrag van de bijdrage is voor de voormelde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector vastgesteld op 6,9 euro per ton ruwe olie die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 wordt verwerkt, en voor de voormelde aardoliemaatschappijen die als primaire deelnemers zijn aangewezen op 7,8 euro per kubieke meter producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen. Die bedragen worden afzonderlijk berekend en zijn verschuldigd voor het jaar 2022 en voor het jaar 2023 (artikel 4, § 2), en worden elk semester van het lopende jaar gefactureerd en uiterlijk dertig dagen na de ontvangst van de factuur betaald (artikel 5, § 2).

Artikel 4, § 3, van de wet van 16 december 2022 voorziet in een zogenaamd « compensatie- of regularisatiemechanisme » (*Parl. St.*, Kamer, 2022-2023, DOC 55-3034/001, p. 4). Krachtens die bepaling dient de bijdrage, zodra de jaarbalans van het voorgaande belastingjaar is ingediend, te worden berekend overeenkomstig de artikelen 15 en 16 van de verordening (EU) 2022/1854. Indien het aldus verkregen bedrag hoger is dan het bedrag berekend overeenkomstig artikel 4, § 2, van de wet van 16 december 2022, dient de betrokken aardoliemaatschappij het verschil bij te betalen.

Krachtens artikel 4, § 4, van de wet van 16 december 2022 is de bijdrage « bestemd voor de ondersteuning van huishoudens en ondernemingen die lijden onder de gevolgen van de energetische crisis en het hoofd moeten bieden aan de uitzonderlijke hoge prijzen ».

Krachtens artikel 5, § 1, van de wet van 16 december 2022 mogen de geregistreerde aardoliemaatschappijen de tijdelijke solidariteitsbijdrage op geen enkele wijze, geheel of gedeeltelijk, rechtstreeks of onrechtstreeks aan andere ondernemingen of aan de eindgebruiker aanrekenen of doorrekenen. Tot slot bepaalt artikel 7, tweede lid, van de wet van 16 december 2022 dat de gehele of gedeeltelijke niet-betaling van de tijdelijke solidariteitsbijdrage wordt bestraft met een geldboete van ten minste tienmaal het ontdoken bedrag, zonder dat dit bedrag meer mag bedragen dan 20 % van de omzet van de betrokken geregistreerde oliemaatschappij in het kalenderjaar 2022.

Ten aanzien van de ontoevankelijkheid

B.2.1. De Ministerraad betwist het belang van de verzoekende partijen in de zaken nrs. 7942, 8030, 8036 en 8040 bij de vernietiging van de wet van 16 december 2022, in zoverre daarbij een tijdelijke solidariteitsbijdrage voor raffinaderijen wordt ingevoerd. Die bepalingen zouden immers niet van toepassing zijn op de verzoekende partijen, die uitsluitend in hun hoedanigheid van primaire deelnemers voor diesel, gasolie en benzineproducten aan de tijdelijke solidariteitsbijdrage onderworpen zijn.

B.2.2. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.2.3. De verzoekende partijen in de zaken nrs. 7942, 8030, 8036 en 8040 zijn allen geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019.

Zij doen enkel blijken van een belang bij de vernietiging van de wet van 16 december 2022 in zoverre die wet van toepassing is op die categorie van bijdrageplichtigen.

B.2.4. Bijgevolg onderzoekt het Hof de wet van 16 december 2022 niet in zoverre zij van toepassing is op de « geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken ».

Indien het Hof, aan het einde van zijn onderzoek, een of meer middelen gegrond acht, zouden die bepalingen evenwel kunnen worden vernietigd indien zou blijken dat zij onlosmakelijk verbonden zijn met de vernietigde bepalingen.

B.3.1. Volgens de Ministerraad zijn de middelen in de zaken nrs. 7942, 8036 en 8040 gedeeltelijk niet ontvankelijk, bij gebrek aan uiteenzetting. Het zou niet steeds duidelijk zijn in welk opzicht elk van de door de verzoekende partijen bestreden bepalingen de aangevoerde referentienormen zouden schenden.

B.3.2. Krachtens artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 dient het verzoekschrift een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten.

Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden. Die vereisten zijn ingegeven, enerzijds, door de noodzaak voor het Hof vanaf het indienen van het verzoekschrift in staat te zijn de juiste draagwijdte van het beroep tot vernietiging te bepalen en, anderzijds, door de zorg om aan de andere partijen in het geding de mogelijkheid te bieden op de argumenten van de verzoekende partijen te antwoorden, waartoe een duidelijke en ondubbelzinnige uiteenzetting van de middelen onontbeerlijk is.

Die bepaling vereist derhalve dat de verzoekende partijen aangeven welke de artikelen of de onderdelen ervan zijn die volgens hen een schending uitmaken van de in de middelen uiteengezette normen waarvan het Hof de naleving verzekert.

Het Hof dient de omvang van het beroep tot vernietiging te bepalen aan de hand van de inhoud van het verzoekschrift, inzonderheid op basis van de uiteenzetting van de middelen. Het beperkt derhalve zijn onderzoek tot die onderdelen van de bestreden bepalingen waarvan wordt uiteengezet in welk opzicht zij de in de middelen aangevoerde referentienormen zouden schenden en tot die referentienormen waarvan wordt uiteengezet in welk opzicht ze zouden zijn geschonden.

Ten gronde

B.4. In hun middelen voeren de verzoekende partijen in de zaken nrs. 7942, 8030, 8036 en 8040 in essentie de schending aan van :

(1) de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het artikel 122, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna : het VWEU), in zoverre de bestreden wet de verordening (EU) 2022/1854 beoogt uit te voeren, terwijl die verordening geen geldige rechtsgrondslag heeft (eerste middel in de zaak nr. 7942; tweede middel in de zaak nr. 8040);

(2) de bevoegdheidsverdelende regels, doordat de doeleinden waarvoor de bijdrage moet worden aangewend, vallen onder aangelegenheden die aan de gewesten en de gemeenschappen zijn toegewezen (tweede middel in de zaak nr. 7942; derde middel in de zaak nr. 8040);

(3) de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854, doordat de wet van 16 december 2022 de erin geviseerde ondernemingen belast op basis van de hoeveelheid olieproducten die tot verbruik wordt uitgeslagen en doordat het personele toepassingsgebied van de bestreden bepaling discriminerend is (derde en vierde middel in de zaak nr. 7942; tweede middel in de zaak nr. 8030; eerste middel en eerste onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 8036; eerste middel en eerste onderdeel van het achtste middel in de zaak nr. 8040);

(4) de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 28 en 30, dan wel artikel 110, van het VWEU, doordat de bestreden bepaling een verboden invoerheffing invoert, dan wel een discriminerende belasting die tot doel heeft binnenlandse producten te bevoordelen (vijfde middel in de zaak nr. 7942; vierde en vijfde middel in de zaak nr. 8030);

(5) de artikelen 10, 11, 16 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 107 en 108 van het VWEU, doordat de vrijstelling van de aardgas- en kolensector van het toepassingsgebied van de wet van 16 december 2022 staatssteun vormt die niet vooraf is aangemeld bij de Europese Commissie (negende middel in de zaak nr. 7942; achtste middel in de zaak nr. 8040);

(6) het eigendomsrecht, doordat de solidariteitsbijdrage kan leiden tot een daadwerkelijke eigendomsontneming in zoverre de wetgever geen rekening houdt met de werkelijk gerealiseerde winsten (zesde middel in de zaak nr. 7942; eerste middel in de zaak nr. 8030; tweede onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 8036; vijfde middel in de zaak nr. 8040);

(7) de vrijheid van ondernemen, doordat een bijdrage wordt opgelegd die vele malen het bedrag overschrijdt van de reële winsten die de bijdrageplichtigen kunnen maken (zevende middel in de zaak nr. 7942; vierde middel in de zaak nr. 8040);

(8) het gelijkheidsbeginsel en het eigendomsrecht, in zoverre de sanctie waarin artikel 7 van de wet van 16 december 2022 voorziet bij niet-betaling van de verschuldigde bijdrage geen onderscheid maakt naargelang van de vraag of de niet-betaling het gevolg is van enige onwil dan wel te wijten is aan de onmogelijkheid om de bijdrage te betalen, evenals in zoverre het maximum van de sanctie is vastgesteld op 20 % van de omzet van de betrokken aardoliemaatschappij (tiende middel in de zaak nr. 7942; vijfde middel in de zaak nr. 8040);

(9) het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten, doordat wordt voorzien in een retroactieve heffing op producten die sedert 1 januari 2022 tot verbruik werden uitgeslagen, terwijl die retroactieve werking niet onontbeerlijk is voor het algemeen belang (achtste middel in de zaak nr. 7942; derde middel in de zaak nr. 8030; derde middel in de zaak nr. 8036; zesde middel in de zaak nr. 8040);

(10) het fiscaal wettigheidsbeginsel, doordat de wet van 16 december 2022 voorziet in een regularisatiemechanisme waarvan het belastingtarief niet vastligt en de belastbare grondslag niet ondubbelzinnig is bepaald (zevende middel in de zaak nr. 8040).

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 122, lid 1, van het VWEU

B.5. Het eerste middel in de zaak nr. 7942 en het tweede middel in de zaak nr. 8040 zijn afgeleid uit de schending, door de wet van 16 december 2022, van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 122, lid 1, van het VWEU en met de verordening (EU) 2022/1854. Volgens de verzoekende partijen is die verordening ten onrechte vastgesteld op grond van artikel 122, lid 1, van het VWEU, dat de Raad machtigt om « voor de economische situatie passende maatregelen vast te stellen », en diende de tijdelijke solidariteitsbijdrage – die een directe belasting uitmaakt – te worden aangenomen op grond van artikel 115 van het VWEU. Aangezien de verordening (EU) 2022/1854 aldus geen geldige rechtsgrond zou hebben, zou ook de bestaansreden van de wet van 16 december 2022 wegvallen.

B.6. Artikel 115 van het VWEU bepaalt :

« Onverminderd artikel 114 stelt de Raad na raadpleging van het Europees Parlement en het Economisch en Sociaal Comité met eenparigheid van stemmen, volgens een bijzondere wetgevingsprocedure, richtlijnen vast voor de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten welke rechtstreeks van invloed zijn op de instelling of de werking van de interne markt ».

Artikel 122, lid 1, van het VWEU bepaalt :

« Onverminderd de overige procedures waarin de Verdragen voorzien, kan de Raad op voorstel van de Commissie in een geest van solidariteit tussen de lidstaten bij besluit de voor de economische situatie passende maatregelen vaststellen, met name indien zich bij de voorziening van bepaalde producten, in het bijzonder op energiegebied, ernstige moeilijkheden voordoen ».

B.7. Uit de aanhef van de verordening (EU) 2022/1854 blijkt dat die verordening is vastgesteld op grond van artikel 122, lid 1, van het VWEU.

In de overwegingen 7 en 8 van de verordening (EU) 2022/1854 wordt inzake die rechtsgrond vermeld :

« (7) De huidige verstoringen van de gasvoorziening, de verminderde beschikbaarheid van bepaalde elektriciteitscentrales en de daaruit voortvloeiende gevolgen voor de gas- en elektriciteitsprijzen vormen een ernstige moeilijkheid voor de levering van gas- en elektriciteitsproducten in de zin van artikel 122, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). Er bestaat een ernstig risico dat de situatie in het winterseizoen 2022-23 verder zal verslechteren in geval van verdere verstoringen van de gasvoorziening en een koud winterseizoen, waardoor de vraag naar gas en elektriciteit toeneemt. Een dergelijke verdere verslechtering zou kunnen leiden tot meer opwaartse druk op de prijzen van gas en andere energiegrondstoffen, met gevolgen voor de elektriciteitsprijzen.

(8) De verstoring van de energiemarkt door een van de belangrijkste markspelers die de gasvoorziening kunstmatig heeft verminderd in het kader van de aanvalsoorlog van Rusland tegen Oekraïne, en de hybride oorlog die aldus wordt gevoerd, hebben geleid tot een crisissituatie die noopt tot de vaststelling van een reeks dringende, tijdelijke en uitzonderlijke economische maatregelen om de ondraaglijke gevolgen voor consumenten en bedrijven aan te pakken. Zonder snelle aanpak kan deze crisis ernstige negatieve gevolgen hebben voor de inflatie, voor de liquiditeit van marktdeelnemers en voor de economie als geheel ».

B.8.1. Het Hof is niet bevoegd om uitspraak te doen over de bestaanbaarheid van de voormelde verordening met artikel 122, lid 1, van het VWEU.

B.8.2. Artikel 267 van het VWEU verleent het Hof van Justitie van de Europese Unie de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over zowel de uitlegging van de verdragen en van de handelingen van de instellingen van de Europese Unie als over de geldigheid van die handelingen. Volgens de derde alinea ervan is een nationale rechterlijke instantie gehouden zich tot het Hof van Justitie te wenden, indien haar beslissingen - zoals die van het Grondwettelijk Hof - volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep. Wanneer er twijfel is over de interpretatie of de geldigheid van een bepaling van het recht van de Europese Unie die van belang is voor de oplossing van een voor een dergelijk nationaal rechtscollege hangend geschil, dient dat rechtscollege, zelfs ambtshalve, het Hof van Justitie prejudicieel te ondervragen.

B.8.3. Het Hof van Justitie heeft nog niet de gelegenheid gehad zich over de geldigheid van de verordening (EU) 2022/1854 uit te spreken. Er zijn echter wel reeds verscheidene beroepen tot nietigverklaring van die verordening ingesteld bij het Gerecht van de Europese Unie, waarin onder meer wordt aangevoerd dat de Raad onbevoegd was om die verordening vast te stellen aangezien artikel 122, lid 1, van het VWEU geen geldige rechtsgrondslag biedt.

Mede gelet op het feit dat de verzoekende partijen in de zaken nrs. 7942, 8030, 8036 en 8040 in verscheidene andere middelen, die hieronder worden onderzocht, een schending van de verordening (EU) 2022/1854 aanvoeren, dient, alvorens ten gronde uitspraak te doen, de eerste in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Wat betreft de aangevoerde schending van de bevoegdheidsverdelende regels

B.9. Het tweede middel in de zaak nr. 7942 en het derde middel in de zaak nr. 8040 zijn afgeleid uit de schending, door de wet van 16 december 2022, van de artikelen 38, 39, 128 en 143, § 1, van de Grondwet en van artikel 5, § 1, II, artikel 6, § 1, VI, VII en IX, en § 3, 2° en 3°, en artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna : de bijzondere wet van 8 augustus 1980), in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854.

Volgens de verzoekende partijen zouden de bestreden bepalingen afbreuk doen aan de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten, in zoverre de opbrengst van de tijdelijke solidariteitsbijdrage integraal wordt toegewezen aan de staatsbegroting, terwijl die opbrengst zou moeten worden aangewend voor alle doeleinden die zijn vermeld in artikel 17, lid 1, van de verordening (EU) 2022/1854, die gedeeltelijk betrekking hebben op aan de gemeenschappen en gewesten toegewezen bevoegdheden. Minstens zou er een samenwerkingsakkoord moeten gesloten zijn overeenkomstig artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 en zou een overleg moeten hebben plaatsgevonden op grond van artikel 6, § 3, 2° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

B.10.1. De tijdelijke solidariteitsbijdrage die wordt ingevoerd bij de wet van 16 december 2022 is een belasting. Bijgevolg is de federale wetgever bevoegd om die bijdrage vast te stellen op grond van de fiscale bevoegdheid die hem is toegewezen bij artikel 170, § 1, van de Grondwet. Behoudens in de gevallen door of krachtens de Grondwet of bij bijzondere wet bepaald en onder het voorbehoud van inachtneming van het evenredigheidsbeginsel dat inherent is aan elke bevoegdheidsuitoefening, vermag de federale wetgever fiscale maatregelen te nemen met betrekking tot de belastbare materies die hij bepaalt, ongeacht de materiële bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten.

Het gegeven dat de gemeenschappen en de gewesten bevoegd zouden zijn voor bepaalde van de doeleinden waarvoor de opbrengsten van de tijdelijke solidariteitsbijdrage kunnen worden aangewend en die zijn vermeld in artikel 17, lid 1, van de verordening (EU) 2022/1854, doet geen afbreuk aan de voormelde fiscale bevoegdheid van de federale wetgever, daar uit niets blijkt dat hij te dezen de uitoefening door de gemeenschappen en de gewesten van de aan hen in het middel vermelde toegewezen bevoegdheden onmogelijk of overdreven moeilijk heeft gemaakt.

Overigens geeft de verzoekende partij aan de wet van 16 december 2022 een draagwijdte die zij niet heeft, in zoverre zij aanvoert dat die wet de besteding van de opbrengsten van de tijdelijke solidariteitsbijdrage regelt. Artikel 4, § 4, van de wet van 16 december 2022 bepaalt louter dat de bijdrage « bestemd [is] voor de ondersteuning van huishoudens en ondernemingen die lijden onder de gevolgen van de energetische crisis en het hoofd moeten bieden aan de uitzonderlijke hoge prijzen ». Het komt aan de federale overheid toe, onder controle van de bevoegde rechter, om bij het bepalen van de maatregelen ter besteding van de opbrengsten van de tijdelijke solidariteitsbijdrage de bevoegdheidsverdelende regels in acht te nemen en enkel maatregelen te nemen die ressorteren onder de bevoegdheid van de federale overheid.

B.10.2. Voorts houdt het ontbreken van een samenwerkingsakkoord in een aangelegenheid waarvoor de bijzondere wetgever daartoe niet in een verplichting voorziet, zoals dat te dezen het geval is, geen schending in van de bevoegdheidsverdelende regels, behoudens wanneer de bevoegdheden van de federale Staat en de gewesten dermate verweven zijn dat zij alleen in onderlinge samenwerking kunnen worden uitgeoefend, hetgeen te dezen niet wordt aangetoond.

B.10.3. Tot slot is de verplichting tot overleg waarin artikel 6, § 3, 2° en 3°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 voorziet, te dezen niet van toepassing. Zoals is vermeld in B.10.1, vormt de bestreden maatregel een fiscale maatregel. Het betreft geen « maatregel op het gebied van het energiebeleid », noch ressorteert die maatregel onder « de grote lijnen van het nationaal energiebeleid ».

B.10.4. Het tweede middel in de zaak nr. 7942 en het derde middel in de zaak nr. 8040 zijn niet gegrond.

Er bestaat bijgevolg geen aanleiding om aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de door de verzoekende partij in de zaak nr. 7942 voorgestelde vraag inzake de uitlegging van artikel 17 van de verordening (EU) 2022/1854 te stellen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854

B.11. In het derde en het vierde middel in de zaak nr. 7942, het tweede middel in de zaak nr. 8030, het eerste middel en het eerste onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 8036 en het eerste middel en het eerste onderdeel van het achtste middel in de zaak nr. 8040 voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854.

Zij bekritisieren in essentie het personele toepassingsgebied van de wet van 16 december 2022, evenals de belastbare grondslag van de bij die wet ingevoerde tijdelijke solidariteitsbijdrage. Meer in het bijzonder bekritisieren zij de toepassing van de tijdelijke solidariteitsbijdrage op de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, met inbegrip van de geregistreerde aardoliemaatschappijen die uitsluitend aardolieproducten verhandelen, de uitsluiting van de primaire deelnemers voor andere productcategorieën, zoals lampolie en kerosine, evenals de uitsluiting van de ondernemingen die actief zijn in de sectoren kool en aardgas. Voorts bekritisieren de verzoekende partijen het feit dat de wet van 16 december 2022 de erin geviseerde ondernemingen niet belast op het surplus aan winsten, doch wel op basis van de hoeveelheid olieproducten die tot verbruik wordt uitgeslagen. De wet van 16 december 2022 zou aldus in strijd zijn met de verordening (EU) 2022/1854 en verscheidene discriminaties in het leven roepen.

B.12. Zoals is vermeld in B.2, hebben de verzoekende partijen geen belang bij de vernietiging van de wet van 16 december 2022 in zoverre die wet betrekking heeft op de « geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken ».

Bijgevolg gaat het Hof niet in op het tweede middel in de zaak nr. 8030 in zoverre het betrekking heeft op de gelijke behandeling van de bij de wet van 16 december 2022 geviseerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector, ongeacht of zij al dan niet overwinsten hebben gemaakt.

B.13.1. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het derde middel in de zaak nr. 7942, omdat de verzoekende partijen niet zouden verduidelijken welke categorieën van personen met elkaar moeten worden vergeleken.

B.13.2. De verordening (EU) 2022/1854 regelt onder meer de verplichting tot heffing van een tijdelijke solidariteitsbijdrage.

Wanneer de bepalingen van die verordening worden aangevoerd in samenhang met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dient het Hof te onderzoeken of op discriminerende wijze afbreuk wordt gedaan aan de waarborgen die die verordening biedt, met name ten aanzien van de verzoekende partijen.

B.13.3. De exceptie wordt verworpen.

B.14.1. Het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dat beginsel verzet er zich overigens tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de betwiste maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.14.2. Artikel 172, eerste lid, van de Grondwet vormt, in fiscale aangelegenheden, een bijzondere toepassing van het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vervatte beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

B.14.3. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet hebben een algemene draagwijdte. Zij verbieden elke discriminatie, ongeacht de oorsprong ervan : de grondwettelijke regels van de gelijkheid en van de niet-discriminatie zijn toepasselijk ten aanzien van alle rechten en alle vrijheden, met inbegrip van die welke voortvloeien uit internationale verdragen die België binden.

B.15.1. Te dezen wordt een schending aangevoerd van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854.

B.15.2. Krachtens artikel 14, lid 1, van de verordening (EU) 2022/1854 wordt een verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage geheven op « het surplus aan winsten uit activiteiten door Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage ». Die bijdrageplichtigen worden gedefinieerd als « Unie-ondernemingen of vaste inrichtingen waarvan de omzet voor ten minste 75 % gekoppeld is aan de winning, ontginning, raffinage van aardolie en/of de vervaardiging van cokesovenproducten » (artikel 2, punt 17), van dezelfde verordening). Krachtens artikel 15 van de voormelde verordening is de grondslag voor de berekening van die tijdelijke solidariteitsbijdrage « de belastbare winst, zoals bepaald volgens de nationale belastingregels, in het boekjaar 2022 en/of het boekjaar 2023 en voor de volledige duur daarvan, boven een toename van 20 % van het gemiddelde van de belastbare winst, zoals bepaald volgens de nationale belastingregels, in de vier boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2018 ». Artikel 16 van de verordening (EU) 2022/1854 bepaalt dat het percentage voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage ten minste 33 % van de voormelde grondslag bedraagt.

De overwegingen 50 tot 54 van de voormelde verordening vermelden :

« (50) Zonder hun kostenstructuur aanzienlijk te veranderen en hun investeringen te verhogen, hebben Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen die ten minste 75 % van de omzet met activiteiten in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage genereren, hun winsten sterk zien stijgen als gevolg van de plotselinge en onvoorspelbare omstandigheden van de aanvalsoorlog van Rusland tegen Oekraïne, een verminderde energievoorziening en een stijgende vraag als gevolg van recordtemperaturen.

(51) De tijdelijke solidariteitsbijdrage zal fungeren als een herverdelingsmaatregel om ervoor te zorgen dat de betrokken ondernemingen die als gevolg van de onverwachte omstandigheden een surplus aan winsten hebben behaald, naar verhouding bijdragen tot de verbetering van de energiecrisis op de interne markt.

(52) De basis voor de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage is de belastbare winst van de ondernemingen en vaste inrichtingen die in de Unie belastingsplichtig zijn in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage, zoals bepaald in bilaterale verdragen of de nationale belastingwetgeving van de lidstaten voor het boekjaar dat begint op of na 1 januari 2022 en/of 1 januari 2023 en gedurende de volle duur daarvan. De lidstaten die alleen winstuitkeringen belasten, moeten de tijdelijke solidariteitsbijdrage toepassen op de berekende winst, ongeacht de uitkering ervan. Het boekjaar wordt bepaald aan de hand van de regels die in het nationale recht van de lidstaten gelden.

(53) Alleen de winst gemaakt in 2022 en/of 2023 die meer dan 20 % hoger ligt dan de gemiddelde belastbare winst in de vier boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2018, mag worden onderworpen aan de solidariteitsbijdrage.

(54) Deze aanpak zou ervoor zorgen dat een deel van de winstmarge, dat niet is toe te schrijven aan de onvoorspelbare ontwikkelingen op de energiemarkten als gevolg van de onwettige aanvalsoorlog van Rusland tegen Oekraïne, door de betrokken energieondernemingen van de Unie en vaste inrichtingen kan worden gebruikt voor toekomstige investeringen of voor het waarborgen van hun financiële stabiliteit tijdens de huidige energiecrisis, ook voor de energie-intensieve industrie. Deze aanpak voor het bepalen van de berekeningsgrondslag zou ervoor zorgen dat de solidariteitsbijdragen in de verschillende lidstaten evenredig zijn. Tegelijkertijd moet de vaststelling van een minimumpercentage ervoor zorgen dat de solidariteitsbijdragen billijk en evenredig zijn. Het moet de lidstaten vrijstaan voor hun solidariteitsbijdrage een tarief toe te passen dat hoger is dan 33 %. Dit moet deze lidstaten in staat stellen het voorkeurstarief vast te stellen dat zij in het kader van hun nationale rechtsstelsels aanvaardbaar en passend achten ».

B.15.3. In afwijking van de voormelde bepalingen van de verordening (EU) 2022/1854 kunnen de lidstaten « gelijkwaardige nationale maatregelen » vaststellen (artikel 14, lid 1, laatste zinsdeel, van de verordening (EU) 2022/1854). Artikel 2, punt 21), van de verordening (EU) 2022/1854 definieert een « vastgestelde gelijkwaardige nationale maatregel » als « een wettelijke of bestuursrechtelijke maatregel die uiterlijk op 31 december 2022 door een lidstaat is vastgesteld en bekendgemaakt en die bijdraagt tot de betaalbaarheid van energie ». Krachtens artikel 14, lid 2, van de verordening (EU) 2022/1854 dienen de lidstaten ervoor te zorgen dat « de vastgestelde gelijkwaardige nationale maatregelen vergelijkbare doelstellingen hebben en worden onderworpen aan vergelijkbare regels als de tijdelijke solidariteitsbijdrage uit hoofde van deze verordening, en even hoge of hogere opbrengsten genereren dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage ».

In de overweging 63 van de voormelde verordening wordt inzake de « gelijkwaardige nationale maatregelen » het volgende vermeld :

« De lidstaten moeten de bij deze verordening vastgestelde solidariteitsbijdrage op hun respectieve grondgebied toepassen, tenzij zij gelijkwaardige nationale maatregelen hebben vastgesteld. De doelstelling van de nationale maatregel wordt geacht vergelijkbaar te zijn met de algemene doelstelling van de solidariteitsbijdrage die in deze verordening is vastgesteld, indien deze erin bestaat bij te dragen tot de betaalbaarheid van energie. Een nationale maatregel moet worden geacht aan vergelijkbare regels te zijn onderworpen als de solidariteitsbijdrage indien deze betrekking heeft op activiteiten van de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage, een grondslag vaststelt, in een tarief voorziet en ervoor zorgt dat de opbrengsten van de nationale maatregel [worden aangewend] voor doeleinden die vergelijkbaar zijn met die van de solidariteitsbijdrage ».

B.15.4. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 16 december 2022 blijkt dat de wetgever bij die wet heeft beoogd een « gelijkwaardige nationale maatregel » in de zin van artikel 14, lid 2, van de verordening (EU) 2022/1854 vast te stellen (zie *Parl. St.*, Kamer, 2022-2023, DOC 55-3034/001, p. 5).

De wet van 16 december 2022 heeft een ander toepassingsgebied dan de verordening (EU) 2022/1854, in zoverre zij van toepassing is op de « geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken » en op de « geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangeduid voor diesel, gasolie en benzineproducten, overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019 » (artikel 4, § 1, van de wet van 16 december 2022). Krachtens artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 februari 2019 wordt die lijst van primaire deelnemers vastgesteld door de algemene directie Energie van de Federale Overheidsdienst Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, die daarbij vertrekt van de geregistreerde aardoliemaatschappijen die in het voorgaande kalenderjaar samen verantwoordelijk zijn voor ten minste 90 % van het totaal in België tot verbruik uitgeslagen volume van het in aanmerking komend product. De wetgever verduidelijkt dat die primaire deelnemers worden beoogd « omdat zij eveneens buitengewone winsten genoten ten gevolge van de stijging van de prijs van diesel, gasolie en benzine en zij erkend worden als een buitengewone categorie bedrijven omdat zij bevoorrecht zijn in geval van een bevoorradingscrisis » (*Parl. St.*, Kamer, 2022-2023, DOC 55-3034/001, p. 6). De uitsluiting van bedrijven in de kolen- en de aardgassector werd door de wetgever als volgt verantwoord :

« Het relatieve aandeel van steenkool in het Belgische energieverbruik is verwaarloosbaar. Bovendien is er slechts één grote exploitant actief in de Belgische steenkoolsector. Dat bedrijf produceert cokes in België, maar enkel voor eigen verbruik en is bovendien geen leverancier van deze producten. De winst van dit bedrijf kan niet toegeschreven worden aan een verhoging van de prijs van geproduceerde cokes.

Bovendien is bepaald om af te zien van een bijdrage op de gasector, aangezien er in België geen aardgas wordt geproduceerd » (*ibid.*, p. 5).

Voorts voorziet de wet van 16 december 2022 in een andere berekening van de solidariteitsbijdrage dan de berekening die is vastgelegd in de verordening (EU) 2022/1854, in zoverre het bedrag van de bijdrage voor de eerstgenoemde categorie van aardoliemaatschappijen wordt vastgesteld op 6,9 euro per ton ruwe olie die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 wordt verwerkt, en voor de laatstgenoemde categorie van aardoliemaatschappijen op 7,8 euro per kubieke meter producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen. Volgens de wetgever « vertegenwoordigt [dat bedrag] ongeveer 1,5 % van de productprijs », en zou uit « de omvang van de toegepaste kortingen op de maximumprijs » blijken « dat het bedrag van de bijdrage billijk en in verhouding is met de capaciteit van de onderneming » (*ibid.*, p. 7). Teneinde « de Belgische nationale wetgeving in overeenstemming te brengen met artikel 14, lid 2, van Verordening 2022/1854, dat voorschrijft dat ' de vastgestelde gelijkwaardige nationale maatregelen (...) even hoge of hogere opbrengsten genereren dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage ' » (*ibid.*, p. 5), heeft de wetgever daarenboven voorzien in een zogenaamd « compensatie- of regularisatiemechanisme ». Aldus bepaalt artikel 4, § 3, van de wet van 16 december 2022 dat, zodra de jaarbalans van het voorgaande belastingjaar is ingediend, de bijdrage wordt berekend overeenkomstig de artikelen 15 en 16 van de verordening (EU) nr. 2022/1854. Indien het aldus berekende bedrag hoger is dan het bedrag dat wordt verkregen overeenkomstig de berekening die is vastgesteld in de wet van 16 december 2022, moet de bijdrageplichtige aardoliemaatschappij het verschil betalen.

B.15.5. Volgens de verzoekende partijen in de zaken nrs. 7942, 8030, 8036 en 8040 doet de wet van 16 december 2022 op discriminerende wijze afbreuk aan de verordening (EU) 2022/1854, in zoverre de bestreden solidariteitsbijdrage niet wordt berekend op het bij die verordening geïmponeerde surplus aan winsten en in zoverre de wet van 16 december 2022 afwijkt van het personele toepassingsgebied van de verordening. Meer in het bijzonder betwisten de verzoekende partijen de toepassing van de tijdelijke solidariteitsbijdrage op de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, met inbegrip van de geregistreerde aardoliemaatschappijen die uitsluitend aardolieproducten verhandelen, de uitsluiting van de primaire deelnemers voor andere productcategorieën, zoals lampolie en kerosine, evenals de uitsluiting van de ondernemingen die actief zijn in de sectoren kool en aardgas. Een dergelijke maatregel kan volgens de verzoekende partijen niet worden beschouwd als een « gelijkwaardige nationale maatregel » in de zin van artikel 14, lid 2, van de verordening (EU) 2022/1854.

B.15.6. In zijn advies bij het voorontwerp van wet dat tot de wet van 16 december 2022 heeft geleid, heeft de afdeling wetgeving van de Raad van State inzake het personele toepassingsgebied van die wet opgemerkt :

« De lidstaten dienen vóór 31 december 2022 de maatregelen vast te stellen en bekend te maken voor de uitvoering van de in lid 1 bedoelde verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage.

Artikel 3, § 1, van het voorontwerp legt een tijdelijke solidariteitsbijdrage op voor ' geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken en voor geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangeduid voor diesel, gasolie en benzineproducten, overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019 '. Het toepassingsgebied van de ontworpen bijdrage is daarmee beperkter dan dat van [artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854]. Op de vraag of tegen de deadline in lid 3 van die bepaling (31 december 2022) nog zal worden voorzien in gelijkwaardige heffingen voor de andere sectoren, antwoordde de gemachtigde als volgt :

' Er is een wetsontwerp in de maak om een belasting in te voeren op het surplus aan inkomsten van de elektriciteitsproducenten.

Er zijn geen plannen om een belasting in te stellen op de gasector. De reden daarvoor is dat de gasector in België, wat betreft de producenten, wordt gekenmerkt door, enerzijds, het ontbreken van aardgasproductie en, anderzijds, de geringe ontwikkeling van de biogas- en biomethaansector. De biogasproductie is niet voldoende belangrijk om een heffing of bijdrage te kunnen invoeren.

Wat betreft kolen is er evenmin voorzien in de invoering van een belasting op de overwinsten, aangezien het aandeel ervan in het Belgische energieverbruik niet significant is. ' [eigen vertaling]

4.2. Er kan worden aangenomen dat de uitvoering van verordening (EU) 2022/1854 op een gefragmenteerde wijze gebeurt, met afzonderlijke maatregelen voor de verscheidene sectoren bedoeld in artikel 14, lid 1, van de verordening. Dat neemt niet weg dat er uiteindelijk in de hele Unie solidariteitsbijdragen moeten worden opgelegd aan Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen die actief zijn in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage en dat het zou indruisen tegen de verordening indien bepaalde ondernemingen en vaste inrichtingen met een winstgevendende activiteit in die sectoren, niet worden onderworpen aan de solidariteitsbijdrage. Dat zou er immers toe kunnen leiden dat sommige sectoren worden bevoordeeld ten aanzien van andere, wat de mededinging op de energiemarkt kan beïnvloeden.

Overigens heeft een voorstel van wet in Nederland ter uitvoering van die verordeningsbepaling wel degelijk een toepassingsgebied dat nauw aansluit bij de sectoren die in die bepaling worden opgesomd. De omstandigheid dat de winstgevendende activiteit van een bepaalde sector slechts beperkt of niet significant zou zijn in verhouding tot andere sectoren, volstaat op zich niet om die sector vrij te stellen indien ze overeenstemt met een sector die in de verordeningsbepaling wordt geïmponéerd.

Er kan worden aangenomen dat biogas en andere biobrandstoffen niet vallen onder de sectoren die in de verordeningsbepaling worden opgesomd. Wat betreft de sector kolen beschikt de Raad van State niet over het vereiste inzicht om te kunnen uitmaken wat het aandeel is ten opzichte van de andere sectoren, maar indien er in die sector meer dan verwaarloosbare winsten worden gemaakt, moet die ook worden onderworpen aan een bijdrage. Dat er in België geen steenkool of aardgas wordt gewonnen (evenmin als aardolie), neemt niet weg dat er winstgevendende activiteiten kunnen zijn in die sectoren door ondernemingen en vaste inrichtingen in België, ook al beschikt de Raad van State hierover evenmin over het vereiste feitelijke inzicht.

Indien de stellers van het voorontwerp menen dat ze kunnen volstaan met de door hen beoogde heffingen in het licht van verordening (EU) 2022/1854, moeten ze dat alsnog overtuigend motiveren in de memorie van toelichting. Indien dat niet mogelijk zou blijken, moet het toepassingsgebied van de ontworpen regeling worden verruimd » (*Parl. St.*, Kamer, 2022-2023, DOC 55-3034/001, pp. 23-24).

Voorts beoordeelt de afdeling wetgeving van de Raad van State de vraag of « de concrete uitwerking van de bijdrage in de ontworpen regeling kan worden ingepast in artikel 14 van de verordening, dat de lidstaten machtigt om ' gelijkwaardige nationale maatregelen ' vast te stellen, mits die ' vergelijkbare doelstellingen hebben en worden onderworpen aan vergelijkbare regels als de tijdelijke solidariteitsbijdrage uit hoofde van deze verordening, en even hoge of hogere opbrengsten genereren dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage ' » :

« 5.1. Wat betreft het eerste vereiste, namelijk dat de bijdrage vergelijkbare doelstellingen moet hebben, rijst geen probleem, nu de bijdrage overeenkomstig artikel 3, § 3, van het voorontwerp bestemd is ' voor de ondersteuning van huishoudens en ondernemingen die lijden onder de gevolgen van de energetische crisis en het hoofd moeten bieden aan de uitzonderlijke hoge prijzen '. Die doelstelling stemt overeen met verschillende van de doeleinden die worden opgesomd in artikel 17, lid 1, van verordening (EU) 2022/1854. Die opsomming lijkt overigens niet in te houden dat de opbrengsten van de bijdrage aan elk van de doeleinden in die opsomming ten goede moeten komen.

Wel is vereist dat de maatregelen ter besteding van de opbrengsten van die heffing overeenkomstig artikel 17, lid 2, van de verordening ' duidelijk omschreven, transparant, evenredig, niet-discriminerend en controleerbaar ' zijn, ook indien dat niet noodzakelijk lijkt te impliceren dat die maatregelen in formele rechtsregels moeten worden uitgewerkt.

5.2. Wat betreft het tweede vereiste, namelijk dat de bijdrage onderworpen wordt aan vergelijkbare regels als de omschrijving van de bijdrage in de verordening, moet worden vastgesteld dat het voorontwerp afwijkt van de regels inzake de grondslag en het percentage van de berekening van de bijdrage, zoals vervat in de artikelen 15 en 16 van verordening (EU) 2022/1854. De in artikel 3, § 2, van het voorontwerp bepaalde bijdrage is immers niet, zoals in die verordeningsbepalingen wordt vermeld, een tarief van minimaal 33 procent op de belastbare winst, maar wel een vast bedrag per ton ingevoerde ruwe olie of per aantal kubieke meter producten die tot verbruik worden uitgeslagen. Er wordt dus niet voorzien in een inkomstenbelasting, maar in een heffing op de invoer en op het tot verbruik uitslaan van producten.

De gemachtigde verklaarde in dat verband het volgende :

' Het bedrag van de bijdrage wordt immers berekend per ingevoerde ton of per kubieke meter die tot verbruik wordt uitgeslagen. Volgens onze ramingen, waarbij met name rekening is gehouden met het in België ingevoerde stelsel van maximumprijzen, kunnen we evenwel ervan uitgaan dat het bedrag van de aldus berekende bijdrage vergelijkbaar zal zijn. ' [eigen vertaling]

In de nota aan de Ministerraad wordt in dit verband het volgende vermeld :

‘ De bijdrage wordt niet berekend op de belastbare winst die de gemiddelde belastbare winst van de voorgaande jaren met meer dan 20 % overschrijdt, aangezien het in de praktijk zeer moeilijk is de belastbare winst van dergelijke ondernemingen in de aardoliesector te kennen. Aangezien de meeste van de betrokken ondernemingen multinationals zijn, is het moeilijk een schatting te maken van hun in België aangegeven winst. [...] De voorgestelde bijdrage van 6,9 euro/ton ingevoerde ruwe aardolie komt overeen met 0,95 euro/vat. Dit is ongeveer 1 % van de huidige gemiddelde prijs. Deze bijdrage, gebaseerd op de invoer van ruwe aardolie in 2021, zou voor het jaar 2022 ongeveer 200 miljoen euro opleveren. Zowel de periode als het bedrag lijken ons evenredig en in overeenstemming met de EU-verordening. ’

Het is echter allerminst zeker of een vaste heffing per eenheid van ingevoerd of in het verbruik gebrachte product, tot een voldoende vergelijkbaar resultaat leidt als een procentuele heffing op belastbare winst, overigens nog afgezien van de vraag of dergelijke invoerrechten op ruwe olie niet strijdig zijn met artikel 30 van het Verdrag ‘ betreffende de werking van de Europese Unie ’. Verordening (EU) 2022/1854 kan alvast niet worden beschouwd als een impliciete toelating aan de lidstaten om dergelijke invoerrechten in te stellen, gelet op hetgeen voorafgaat.

Het is weliswaar zo dat de lidstaten enige beleidsruimte moeten hebben om de in de verordening omschreven bijdrage in te kunnen passen in een voor hen gebruikelijk en bekend belastingmechanisme, dat toelaat om die bijdrage niet alleen voor 31 december 2022 te kunnen vaststellen, zoals artikel 14, lid 3, van verordening (EU) 2022/1854 vereist, maar ook om de opbrengsten ‘ met voldoende snel effect ’ te kunnen realiseren, zoals artikel 17, lid 1, inleidende zin, voorschrijft. De vraag is echter of die argumenten volstaan om een dermate verschillend belastingmechanisme te verantwoorden » (*ibid.*, pp. 24-26).

B.15.7. Aangezien de beroepen tot vernietiging twijfel doen ontstaan over de vraag of de bij de wet van 16 december 2022 ingevoerde tijdelijke solidariteitsbijdrage een « gelijkwaardige nationale maatregel » uitmaakt in de zin van artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854, dient aan het Hof van Justitie de tweede in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld alvorens ten gronde uitspraak te doen.

B.16.1. De in B.15.5 vermelde grieven van de verzoekende partijen hebben betrekking op een schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, afzonderlijk genomen of in samenhang gelezen met de verordening (EU) 2022/1854. Volgens de verzoekende partijen voert artikel 4 van de wet van 16 december 2022 een onverantwoorde gelijke behandeling in van de geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de sectoren ruwe aardolie en raffinage, enerzijds, en de geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de distributiesector, anderzijds. Voorts viseren de verzoekende partijen het verschil in behandeling tussen, enerzijds, de geregistreerde aardoliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, die de tijdelijke solidariteitsbijdrage verschuldigd zijn, en, anderzijds, de geregistreerde aardoliemaatschappijen die in het jaar 2022 niet als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, de primaire deelnemers voor andere productcategorieën, zoals lampolie en kerosine, evenals de ondernemingen die actief zijn in de sectoren kool en aardgas, die de tijdelijke solidariteitsbijdrage niet verschuldigd zijn.

B.16.2. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie wordt eveneens gewaarborgd bij de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

« Eenieder is gelijk voor de wet ».

Artikel 21 van datzelfde Handvest bepaalt :

« 1. Iedere discriminatie, met name op grond van geslacht, ras, kleur, etnische of sociale afkomst, genetische kenmerken, taal, godsdienst of overtuiging, politieke of andere denkbeelden, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte, een handicap, leeftijd of seksuele gerichtheid, is verboden.

2. Binnen de werkingssfeer van de Verdragen en onverminderd de bijzondere bepalingen ervan, is iedere discriminatie op grond van nationaliteit verboden ».

B.16.3. In zoverre de verordening (EU) 2022/1854 toelaat dat een nationale maatregel zoals bepaald in de wet van 16 december 2022 wordt aangenomen, rijst de vraag of de verordening, in die interpretatie, bestaanbaar is met het bij de artikelen 20 en 21 van het Handvest gewaarborgde beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

Alvorens ten gronde uitspraak te doen, dient bijgevolg de derde in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het VWEU

B.17. In het vijfde middel in de zaak nr. 7942 en het vierde middel in de zaak nr. 8030 voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 28 en 30 van het VWEU en met de verordening (EU) 2022/1854.

Volgens de verzoekende partijen voert de wet van 16 december 2022, door te voorzien in een forfaitaire heffing die wordt berekend op het volume aan ingevoerde olieproducten, een heffing van gelijke werking als douanerechten bij invoer in, hetgeen krachtens de artikelen 28 en 30 van het VWEU verboden is.

In ondergeschikte orde voert de verzoekende partij in de zaak nr. 8030 in een vijfde middel een schending aan van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 110 van het VWEU en met de verordening (EU) 2022/1854. Voor zover het Hof zou oordelen dat de solidariteitsbijdrage geen heffing van gelijke werking als een douanerecht is, zou de solidariteitsbijdrage alleszins een discriminerende belasting uitmaken die tot doel heeft binnenlandse producten te bevoorraden, in zoverre de bijdrage enkel wordt geheven op ingevoerde aardolie en niet op andere energieproducten die in België worden ontgonnen.

B.18. Zoals is vermeld in B.2, hebben de verzoekende partijen geen belang bij de vernietiging van de wet van 16 december 2022, in zoverre die wet betrekking heeft op de « geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de raffinagesector en die over raffinagecapaciteit in België beschikken ».

Bijgevolg onderzoekt het Hof de in B.17 vermelde middelen enkel in zoverre zij betrekking hebben op de berekening van de tijdelijke solidariteitsbijdrage die verschuldigd is door de geregistreerde aardoliemaatschappijen die voor het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019.

B.19. Artikel 28 van het VWEU bepaalt :

« 1. De Unie omvat een douane-unie welke zich uitstrekt over het gehele goederenverkeer en welke zowel het verbod medebrengt van in- en uitvoerrechten en van alle heffingen van gelijke werking in het verkeer tussen de lidstaten onderling als de invoering van een gemeenschappelijk douanetarief voor hun betrekkingen met derde landen.

2. De bepalingen van artikel 30 en van hoofdstuk 3 van deze titel zijn van toepassing op de producten welke van oorsprong zijn uit de lidstaten alsook op de producten uit derde landen welke zich in de lidstaten in het vrije verkeer bevinden ».

Artikel 30 van het VWEU bepaalt :

« In- en uitvoerrechten of heffingen van gelijke werking zijn tussen de lidstaten verboden. Zulks geldt eveneens voor douanerechten van fiscale aard ».

Artikel 110 van het VWEU bepaalt :

« De lidstaten heffen op producten van de overige lidstaten, al dan niet rechtstreeks, geen hogere binnenlandse belastingen van welke aard ook dan die welke, al dan niet rechtstreeks, op gelijksoortige nationale producten worden geheven.

Bovendien heffen de lidstaten op de producten van de overige lidstaten geen zodanige binnenlandse belastingen, dat daardoor andere producties zijdelings worden beschermd ».

B.20. Volgens het Hof van Justitie « vormt elke eenzijdig opgelegde geldelijke last, hoe gering ook, ongeacht de benaming en de structuur ervan, die op goederen drukt op grond van het feit dat zij de grens overschrijden, en geen douanerecht in eigenlijke zin is, een heffing van gelijke werking als een douanerecht. Daarentegen vallen geldelijke lasten die voortvloeien uit een algemeen systeem van binnenlandse belastingen waardoor categorieën van producten volgens dezelfde objectieve criteria stelselmatig worden getroffen, ongeacht de oorsprong of de bestemming ervan, onder artikel 110 VWEU, dat discriminerende binnenlandse belastingen verbiedt » (HvJ, 6 december 2018, C-305/17, *FENS*, ECLI:EU:C:2018:986, punt 29). In dat verband heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld « dat het wezenlijke kenmerk waardoor een heffing van gelijke werking zich van een algemene binnenlandse belasting onderscheidt, erin is gelegen dat bedoelde heffing uitsluitend het product dat de grens overschrijdt als zodanig treft, terwijl een binnenlandse belasting zowel in- en uitgevoerde als nationale producten treft » (HvJ, 6 december 2018, C-305/17, voormeld, punt 37; zie ook, 2 oktober 2014, C-254/13, *Orgacom BVBA*, ECLI:EU:C:2014:2251, punt 28; 20 september 2000, C-441/98 en C-442/98, *Kapniki Michailidis AE*, ECLI:EU:C:2000:479, punt 22).

B.21. Krachtens artikel 4, § 2, tweede lid, van de wet van 16 december 2022 wordt het bedrag van de bestreden solidariteitsbijdrage die verschuldigd is door de voormelde primaire deelnemers, vastgesteld op 7,8 euro per kubieke meter producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 « tot verbruik worden uitgeslagen ».

Het ogenblik waarop een product « tot verbruik wordt uitgeslagen » stemt overeen met het ogenblik waarop de accijnzen verschuldigd worden. Krachtens artikel 6, § 2, van de wet van 22 december 2009 « betreffende de algemene regeling inzake accijnzen » wordt onder het begrip « uitslag tot verbruik » verstaan :

« a) het onttrekken van accijnsgoederen aan een accijnsschorsingsregeling, waaronder ook het onregelmatig onttrekken is begrepen;

b) het voorhanden hebben of opslaan van een accijnsgoed, ook in gevallen van onregelmatigheid buiten een accijnsschorsingsregeling wanneer over dat goed geen accijns is geheven overeenkomstig de toepasselijke bepalingen van het Unie recht en de nationale wetgeving;

c) de productie, met inbegrip van de verwerking, van accijnsgoederen en de onregelmatige productie of verwerking daarvan, buiten een accijnsschorsingsregeling;

d) het invoeren van accijnsgoederen, behalve wanneer die onmiddellijk bij invoer onder een accijnsschorsingsregeling worden geplaatst, of het onregelmatig invoeren van accijnsgoederen, behalve wanneer de douaneschuld teniet gegaan is overeenkomstig artikel 124, lid 1, onder e), f), g), en k), van Verordening (EU) nr. 952/2013 ».

B.22. De beroepen tot vernietiging doen twijfel ontstaan over de vraag of de tijdelijke solidariteitsbijdrage die bij de wet van 16 december 2022 is ingevoerd op de « tot verbruik uitgeslagen producten » een heffing van gelijke werking als een douanerecht in de zin van artikel 30 van het VWEU uitmaakt, dan wel een algemene binnenlandse belasting in de zin van artikel 110 van VWEU. Indien de bestreden bijdrage een algemene binnenlandse belasting uitmaakt, rijst de vraag of die binnenlandse belasting al dan niet discriminerend is, in zoverre de bijdrage enkel wordt geheven op aardolie, die niet in België wordt ontgonnen en dus steeds wordt ingevoerd, en niet op andere energieproducten die wel in België worden ontgonnen.

Bijgevolg dient, alvorens ten gronde uitspraak te doen, de vierde en de vijfde in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te worden gesteld.

B.23. In het negende middel in de zaak nr. 7942 en het achtste middel in de zaak nr. 8040 voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 10, 11, 16 en 172 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 107 en 108 van het VWEU en met de verordening (EU) 2022/1854, doordat de wet van 16 december 2022 uitsluitend voor de oliesector een tijdelijke solidariteitsbijdrage invoert en niet voor de sectoren aardgas en kolen, terwijl de voormelde verordening ook de sectoren aardgas en kolen viseert.

Volgens de verzoekende partijen vormt de vrijstelling van de aardgas- en kolensector van het toepassingsgebied van de wet van 16 december 2022 staatssteun die niet vooraf is aangemeld bij de Europese Commissie.

B.24.1. De Ministerraad betwist de ontvankelijkheid van het negende middel in de zaak nr. 7942 en het achtste middel in de zaak nr. 8040, omdat de verzoekende partijen geen enkel voordeel aan die middelen zouden kunnen ontleen wanneer zij gegrond zouden worden bevonden. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie zou immers volgen dat de verzoekende partij geen onrechtmatigheid van een steunmaatregel kan aanvoeren om zich aan de betaling van de belasting te onttrekken.

B.24.2. Aangezien de verzoekende partijen doen blijken van het vereiste belang om de vernietiging van de bestreden bepalingen te vorderen, dienen zij daarenboven niet te doen blijken van een belang bij het middel.

B.24.3. De exceptie wordt verworpen.

B.25.1. Artikel 107, lid 1, van het VWEU bepaalt :

« Behoudens de afwijkingen waarin de Verdragen voorzien, zijn steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd, die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalsen of dreigen te vervalsen, onverenigbaar met de interne markt, voor zover deze steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt ».

Artikel 108, lid 3, van het VWEU bepaalt :

« De Commissie wordt van elk voornemen tot invoering of wijziging van steunmaatregelen tijdig op de hoogte gebracht, om haar opmerkingen te kunnen maken. Indien zij meent dat zulk een voornemen volgens artikel 107 onverenigbaar is met de interne markt, vangt zij onverwijld de in het vorige lid bedoelde procedure aan. De betrokken lidstaat kan de voorgenomen maatregelen niet tot uitvoering brengen voordat die procedure tot een eindbeslissing heeft geleid ».

B.25.2. In de voormelde artikelen 107 en 108 van het VWEU worden de regels uiteengezet die moeten worden gevolgd bij het toekennen van staatssteun. De inachtneming van die regels waarborgt dat geen enkele staatssteun de mededinging vervalst of dreigt te vervalsen door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties. In zijn onderzoek naar de verenigbaarheid van de bestreden bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan het Hof bijgevolg ertoe worden gebracht na te gaan of op discriminerende wijze afbreuk wordt gedaan aan die waarborg.

Hoewel de kwestie van de verenigbaarheid van steun met de interne markt valt onder een eigen opdracht die aan de Europese Commissie is toegewezen, onder het toezicht van het Gerecht en het Hof van Justitie, zodat het Hof niet bevoegd is om daarvan kennis te nemen, geldt dat niet voor de vraag of de bestreden bepaling strijdig moet worden geacht met artikel 108, lid 3, van het VWEU om reden dat zij de uitvoering vormt van staatssteun die niet vooraf is aangemeld bij de Europese Commissie (zie in dat verband HvJ, 18 juli 2013, C-6/12, *P Oy*, ECLI:EU:C:2013:525, punt 38).

B.25.3. Het Hof dient na te gaan of de bij de wet van 16 december 2022 ingevoerde tijdelijke solidariteitsbijdrage, in zoverre zij enkel op de oliesector van toepassing is en niet op de aardgas- en kolensector, als nieuwe staatssteun moeten worden aangemerkt en of, indien dat het geval is, die bij de Commissie moest worden aangemeld alvorens tot uitvoering te worden gebracht.

B.26.1. Artikel 107, lid 1, van het VWEU verbiedt, in beginsel, staatssteun die wordt toegekend aan ondernemingen en die de mededinging door begunstiging van bepaalde ondernemingen of bepaalde producties vervalst of dreigt te vervalsen, voor zover die steun het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig beïnvloedt.

B.26.2. Opdat een maatregel als staatssteun kan worden gekwalificeerd, moeten vier cumulatieve voorwaarden zijn vervuld namelijk : « [in] de eerste plaats moet het gaan om een maatregel van de staat of met staatsmiddelen bekostigd. In de tweede plaats moet deze maatregel het handelsverkeer tussen de lidstaten ongunstig kunnen beïnvloeden. In de derde plaats moet de maatregel de begunstigde een voordeel verschaffen. In de vierde plaats moet hij de mededinging vervalsen of dreigen te vervalsen » (HvJ, 10 juni 2010, C-140/09, *Fallimento Traghetti del Mediterraneo SpA*, ECLI:EU:C:2010:335, punt 31).

In dat verband heeft, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, « het begrip ' steun ' een algemenere strekking dan het begrip ' subsidie ', daar het niet alleen positieve prestaties zoals de subsidies zelf omvat, maar ook overheidsmaatregelen die, in verschillende vormen, de lasten verlichten die *normaliter* op het budget van een onderneming drukken en daardoor - zonder subsidies in de strikte zin van het woord te zijn - van dezelfde aard zijn en identieke gevolgen hebben » (HvJ, 4 juni 2015, C-5/14, *Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH t. Hauptzollamt Osnabrück*, ECLI:EU:C:2015:354, punt 71).

B.26.3. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt eveneens dat « artikel 107, lid 1, VWEU [...] steunmaatregelen [verbiedt] die ' bepaalde ondernemingen of bepaalde producties ' begunstigen, dat wil zeggen selectieve steunmaatregelen » en dat « wat de beoordeling van de selectiviteitsvoorwaarde betreft, [...] uit vaste rechtspraak [blijkt] dat ingevolge artikel 107, lid 1, VWEU moet worden vastgesteld of een nationale maatregel binnen het kader van een welbepaalde rechtsregeling bepaalde ondernemingen of bepaalde producties kan begunstigen ten opzichte van andere die zich, gelet op de doelstelling van de betrokken regeling, in een feitelijk en juridisch vergelijkbare situatie bevinden » (HvJ, 4 juni 2015, C-5/14, voormeld, punten 73-74).

B.27. Het onderzoek van het al dan niet selectieve karakter van de bestreden maatregel, voor de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het VWEU, in zoverre hij enkel op de oliesector van toepassing is en niet op de aardgas- en kolensector, vertoont een aantal overeenkomsten met het onderzoek van de in B.10 vermelde middelen waarin de verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie, gewaarborgd bij de artikelen 10 en 11 van de Grondwet evenals bij de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarover het Hof de derde in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie stelt.

Aangezien de beroepen twijfel doen ontstaan over de vraag of de bij de wet van 16 december 2022 ingevoerde solidariteitsbijdrage, in zoverre zij enkel op de oliesector van toepassing is en niet op de aardgas- en kolensector, als nieuwe staatssteun moet worden aangemerkt en of, indien dat het geval is, die bij de Commissie moest worden aangemeld alvorens tot uitvoering te worden gebracht, dient, vooraleer ten gronde uitspraak te doen, aan het Hof van Justitie de zesde in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de grondrechten

B.28. In het zesde middel in de zaak nr. 7942, het eerste middel in de zaak nr. 8030, het tweede onderdeel van het tweede middel in de zaak nr. 8036 en het vijfde middel in de zaak nr. 8040 voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 16 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna : het Eerste Aanvullend Protocol), met artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en met de verordening (EU) 2022/1854.

In het zevende middel in de zaak nr. 7942 en het vierde middel in de zaak nr. 8040 voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de vrijheid van ondernemen zoals bedoeld in artikel II.3 van het Wetboek van economisch recht, met de artikelen 15 en 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met de artikelen 49 en 56 van het VWEU en met de verordening (EU) 2022/1854.

De verzoekende partijen bekritisieren in wezen dat de wetgever bij de berekening van de verschuldigde solidariteitsbijdrage geen rekening houdt met de werkelijk gerealiseerde winsten per individuele onderneming, doch uitgaat van een vast bedrag aan onweerlegbaar vermoede overwinsten dat wordt bepaald aan de hand van de volumes tot verbruik uitgeslagen olieproducten. Zij bekritisieren voorts dat het in de wet van 16 december 2022 bepaalde regularisatiemechanisme niet toelaat dat het teveel aan betaalde bijdragen ten opzichte van het bedrag berekend overeenkomstig de verordening (EU) 2022/1854 wordt terugbetaald. Het bedrag van de verschuldigde solidariteitsbijdrage zou vele malen het bedrag overschrijden van de reële winst die zij kunnen maken, en aldus een excessieve last opleggen die afbreuk doet aan het eigendomsrecht en de vrijheid van ondernemen.

B.29.1. Artikel 16 van de Grondwet bepaalt :

« Niemand kan van zijn eigendom worden ontzet dan ten algemene nutte, in de gevallen en op de wijze bij de wet bepaald en tegen billijke en voorafgaande schadeloosstelling ».

Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bepaalt :

« Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

De voorgaande bepalingen zullen echter op geen enkele wijze het recht aantasten dat een Staat heeft om die wetten toe te passen welke hij noodzakelijk oordeelt om toezicht uit te oefenen op het gebruik van eigendom in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen en boeten te verzekeren ».

Artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt :

« 1. Eenieder heeft het recht de goederen die hij rechtmatig heeft verkregen, in eigendom te bezitten, te gebruiken, erover te beschikken en te vermaken. Niemand mag zijn eigendom worden ontnomen, behalve in het algemeen belang in de gevallen en onder de voorwaarden waarin de wet voorziet en mits zijn verlies tijdig op billijke wijze wordt vergoed. Het gebruik van de goederen kan bij wet worden geregeld voor zover het algemeen belang dit vereist.

2. Intellectuele eigendom is beschermd ».

B.29.2. Aangezien artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol en artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een draagwijdte hebben die analoog is met die van artikel 16 van de Grondwet, vormen de erin vervatte waarborgen een onlosmakelijk geheel met die welke zijn opgenomen in artikel 16 van de Grondwet, zodat het Hof, bij zijn toetsing van de bestreden bepalingen, ermee rekening houdt.

B.29.3. Artikel 1 van het voormelde Protocol biedt niet alleen bescherming tegen een onteigening of een eigendomsberoving (eerste alinea, tweede zin), maar ook tegen elke verstoring van het genot van de eigendom (eerste alinea, eerste zin) en elke regeling van het gebruik van de eigendom (tweede alinea).

B.29.4. Elke inmenging in het eigendomsrecht dient bij een voldoende toegankelijke en nauwkeurige wet te worden vastgesteld. Zij dient in duidelijke en voldoende nauwkeurige bewoordingen te worden geformuleerd die het mogelijk maken dat eenieder - desnoods met gepast advies - in de gegeven context in redelijke mate de gevolgen van zijn handelen kan voorzien zonder te vervallen in overdreven rigiditeit die zou verhinderen dat bij de interpretatie van een wettelijke norm rekening wordt gehouden met veranderende omstandigheden of opvattingen (EHRM, grote kamer, 11 december 2018, *Lekič t. Slovenië*, ECLI:CE:ECHR:2018:1211JUD003648007, §§ 94-95; grote kamer, 7 juni 2012, *Centro Europa 7 S.r.l. en Di Stefano t. Italië*, ECLI:CE:ECHR:2012:0607JUD003843309, §§ 187-188).

Elke inmenging in het eigendomsrecht moet een billijk evenwicht vertonen tussen de vereisten van het algemeen belang en die van de bescherming van het recht op het ongestoord genot van de eigendom. Er moet een redelijk verband van evenredigheid bestaan tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel.

B.30.1. De vrijheid van ondernemen, bedoeld in artikel II.3 van het Wetboek van economisch recht, moet worden uitgeoefend « met inachtneming van de in België van kracht zijnde internationale verdragen, van het algemeen normatief kader van de economische unie en de monetaire eenheid zoals vastgesteld door of krachtens de internationale verdragen en de wet » (artikel II.4 van hetzelfde Wetboek).

De vrijheid van ondernemen dient derhalve in samenhang te worden gelezen met de toepasselijke bepalingen van het Europese Unierecht, alsook met artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, waaraan, als bevoegdheidsverdelende regel, het Hof rechtstreeks vermag te toetsen.

B.30.2. De voornoemde vrijheid van ondernemen is bovendien nauw verwant met de vrijheid van beroep, het recht om te werken en de vrijheid van ondernemerschap, die door de artikelen 15 en 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden gewaarborgd, en met een aantal fundamentele vrijheden die gewaarborgd zijn bij het VWEU, zoals het vrij verrichten van diensten (artikel 56 van het VWEU) en de vrijheid van vestiging (artikel 49 van het VWEU).

Aangezien de artikelen 15 en 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 49 en 56 van het VWEU een draagwijdte hebben die analoog is met die van de vrijheid van ondernemen, houdt het Hof, bij zijn toetsing van de bestreden bepalingen, rekening met de erin vervatte waarborgen.

B.30.3. De vrijheid van ondernemen kan niet als een absolute vrijheid worden opgevat. Zij belet niet dat de wet, het decreet of de ordonnantie de economische bedrijvigheid van personen en ondernemingen regelt.

Nationale maatregelen die het gebruik van de in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het VWEU gewaarborgde fundamentele vrijheden kunnen belemmeren of minder aantrekkelijk kunnen maken, zijn niettemin toelaatbaar indien zij bij wet worden ingevoerd alsook de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen, een rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang of in de eisen van bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, geschikt zijn om de verwezenlijking van het beoogde doel te waarborgen en niet verder gaan dan noodzakelijk is om dat doel te bereiken (HvJ, grote kamer, 13 november 2018, *C-33/17, Cepelnik d.o.o.*, ECLI:EU:C:2018:896, punt 42; grote kamer, 22 januari 2013, *C-283/11, Sky Österreich GmbH*, ECLI:EU:C:2013:28, punten 45-50; 4 mei 2016, *C-477/14, Pillbox 38*, ECLI:EU:C:2016:324, punten 157-160). De bevoegde wetgever zou derhalve pas onredelijk optreden indien hij de vrijheid van ondernemen zou beperken zonder dat daartoe enige noodzaak bestaat of indien die beperking onevenredig zou zijn met het nagestreefde doel.

B.31. De Ministerraad is van oordeel dat de bestreden solidariteitsbijdrage niet op onverantwoorde wijze afbreuk doet aan het eigendomsrecht en de vrijheid van ondernemen, en beargumenteert zijn standpunt onder meer door te verwijzen naar de mogelijkheid die artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854 biedt om « gelijkwaardige nationale maatregelen » vast te stellen, op voorwaarde dat die maatregelen « even hoge of hogere opbrengsten genereren dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage ».

B.32. De vraag rijst of artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854, in de interpretatie dat het toelaat dat het bedrag van de tijdelijke solidariteitsbijdrage voor de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten overeenkomstig het koninklijk besluit van 5 februari 2019, wordt vastgesteld op 7,8 euro per kubieke meter producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen, zonder dat is voorzien in een regularisatiemechanisme dat toelaat dat het teveel aan betaalde bijdragen ten opzichte van het bedrag berekend overeenkomstig de verordening (EU) 2022/1854 wordt terugbetaald, bestaanbaar is met het eigendomsrecht en de vrijheid van ondernemen.

B.33. Alvorens ten gronde uitspraak te doen, dient bijgevolg de zevende in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

B.34. In het achtste middel in de zaak nr. 7942, het derde middel in de zaak nr. 8030, het derde middel in de zaak nr. 8036 en het zesde middel in de zaak nr. 8040 voeren de verzoekende partijen onder meer een schending aan van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, in samenhang gelezen met het beginsel van de niet-retroactiviteit van de wetten en met het rechtszekerheidsbeginsel.

Volgens de verzoekende partijen heeft de wet van 16 december 2022 retroactieve werking, in zoverre een solidariteitsbijdrage wordt ingevoerd die verschuldigd is op producten die reeds vanaf 1 januari 2022 worden ingevoerd of uitgeslagen. Die retroactieve heffing zou niet verantwoord zijn door enig doel van algemeen belang.

B.35.1. Het rechtszekerheidsbeginsel verbiedt de wetgever om zonder objectieve en redelijke verantwoording afbreuk te doen aan het belang van de rechtssubjecten om in staat te zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

B.35.2. De niet-retroactiviteit van de wetten is een waarborg die tot doel heeft rechtsonzekerheid te voorkomen. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende de gevolgen van een bepaalde handeling in redelijke mate kan voorzien op het ogenblik dat die handeling wordt gesteld. De terugwerkende kracht is enkel verantwoord indien die absoluut noodzakelijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.

B.36. Artikel 5, § 2, van de wet van 16 december 2022 bepaalt :

« De tijdelijke solidariteitsbijdrage met betrekking tot ingevoerde ruwe olie en met betrekking tot diesel-, gasolie- en benzineproducten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2022 tot verbruik worden uitgeslagen, wordt elk semester van het lopende jaar gefactureerd en betaald uiterlijk 30 dagen na de datum van ontvangst van de factuur.

De tijdelijke solidariteitsbijdrage met betrekking tot ingevoerde ruwe olie en met betrekking tot diesel-, gasolie- en benzineproducten die tussen 1 januari 2023 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen, wordt elk semester van het lopende jaar gefactureerd en betaald uiterlijk 30 dagen na de datum van ontvangst van de factuur ».

Krachtens artikel 8 van de wet van 16 december 2022 is de wet in werking getreden op 22 december 2022, zijnde de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt.

B.37. De verzoekende partijen bekritisieren het feit dat de wet van 16 december 2022 het uitslaan van olieproducten viseert vanaf 1 januari 2022, terwijl die wet pas in werking is getreden op 22 december 2022. Bijgevolg zou de wet van 16 december 2022 retroactieve werking hebben ten opzichte van de olieproducten die zijn uitgeslagen vóór 22 december 2022.

B.38. Volgens de Ministerraad heeft de wet van 16 december 2022 geen retroactieve werking, aangezien het bedrag van de belastingschuld pas finaal vaststaat op het einde van de belastbare periode, namelijk op 31 december 2022 voor de eerste belastbare periode (het jaar 2022), en de wet van 16 december 2022 in werking trad vóór het afsluiten van dat eerste belastbare tijdperk. Voor zover de tijdelijke solidariteitsbijdrage voor het jaar 2022 toch als retroactief moet worden beschouwd, stelt de Ministerraad dat die retroactiviteit kan worden verantwoord door een doelstelling van algemeen belang, zijnde de betaalbaarheid van energie waarborgen. Voorts verwijst de Ministerraad naar het feit dat de door de wet van 16 december 2022 ingevoerde solidariteitsbijdrage, wat de temporele werking betreft, aansluit bij de verordening (EU) 2022/1854, die zelf pas dateert van 6 oktober 2022 en in het *Publicatieblad* werd bekendgemaakt op 7 oktober 2022, doch de lidstaten expliciet toelaat om een tijdelijke solidariteitsbijdrage voor het jaar 2022 in te voeren.

B.39. Krachtens artikel 14, leden 1 en 2, van de verordening (EU) 2022/1854 kunnen de lidstaten « gelijkwaardige nationale maatregelen » vaststellen, die worden onderworpen aan vergelijkbare regels als de tijdelijke solidariteitsbijdrage uit hoofde van de verordening.

Krachtens artikel 15 van de verordening (EU) 2022/1854 wordt de tijdelijke solidariteitsbijdrage voor EU-ondernemingen en vaste inrichtingen die activiteiten verrichten in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage « berekend op de belastbare winst [...] in het boekjaar 2022 en/of het boekjaar 2023 en voor de volledige duur daarvan, boven een toename van 20 % van het gemiddelde van de belastbare winst, zoals bepaald volgens de nationale belastingregels, in de vier boekjaren die aanvangen op of na 1 januari 2018 ».

In de overwegingen 64 en 65 van de verordening (EU) 2022/1854 wordt verduidelijkt :

« (64) [...] De solidariteitsbijdrage moet van toepassing zijn ter dekking van het surplus aan winsten die in 2022 en/of 2023 worden gegenereerd om de schadelijke gevolgen van de huidige energiecrisis voor huishoudens en bedrijven aan te pakken en te verzachten. [...]

(65) De solidariteitsbijdrage mag alleen gelden voor het boekjaar 2022 en/of 2023. [...] ».

B.40. De vraag rijst of de artikelen 14 en 15 van de verordening (EU) 2022/1854, doordat zij toelaten dat het bedrag van de bij de wet van 16 december 2022 ingevoerde tijdelijke solidariteitsbijdrage voor de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, wordt berekend op de producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen, terwijl de vermelde verordening en de wet van 16 december 2022 pas in werking zijn getreden respectievelijk op 8 oktober 2022 en 22 december 2022, bestaanbaar zijn met het algemeen beginsel van rechtszekerheid en van de niet-retroactiviteit van de wetten.

B.41. Alvorens ten gronde uitspraak te doen, dient bijgevolg de achtste in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Wat de handhaving van de gevolgen van de bestreden bepalingen betreft

B.42.1. In ondergeschikte orde verzoekt de Ministerraad het Hof om de gevolgen van de in voorkomend geval te vernietigen bepalingen te handhaven wat de reeds geïnde bijdragen betreft.

De Ministerraad verwijst ter zake naar de budgettaire moeilijkheden waartoe een ongemoduleerde vernietiging aanleiding zou geven, gelet op het feit dat de opbrengsten van de bestreden solidariteitsbijdrage reeds gerealiseerd zijn en bovendien definitief zijn aangewend voor de doeleinden waarvoor zij bestemd zijn. De Ministerraad wijst voorts op het feit dat de wet van 16 december 2022 deels uitvoering geeft aan de verordening (EU) 2022/1854, die de federale overheid verplicht om vóór 31 december 2023 een tijdelijke solidariteitsbijdrage in de zin van die verordening op te leggen, dan wel een « gelijkwaardige nationale maatregel » vast te stellen die « even hoge of hogere opbrengsten » genereert dan de geschatte opbrengsten uit de solidariteitsbijdrage, zoals omschreven in de verordening. Een vernietiging van de wet van 16 december 2022 zonder handhaving van de gevolgen zou tot gevolg hebben dat niet langer een solidariteitsbijdrage verschuldigd is, waardoor afbreuk zou worden gedaan aan de doelstelling van de in de verordening (EU) 2022/1854 bedoelde solidariteitsbijdrage om « het surplus aan winsten van Unie-ondernemingen en vaste inrichtingen met activiteiten in de sectoren ruwe aardolie, aardgas, kolen en raffinage aan te pakken teneinde de uitzonderlijke prijsontwikkelingen op de energiemarkten voor lidstaten, consumenten en bedrijven te verzachten », en een voor het Unierecht nadelig rechtsvacuüm zou ontstaan. Het zou bovendien niet mogelijk zijn om de wet van 16 december 2022 te vervangen door nieuwe nationale voorschriften die verenigbaar zijn met de verordening (EU) 2022/1854, aangezien de lidstaten vóór 31 december 2022 de maatregelen dienden vast te stellen en bekend te maken voor de uitvoering van de verplichte tijdelijke solidariteitsbijdrage.

B.42.2. Het Hof dient ter zake rekening te houden met de beperkingen die uit het recht van de Europese Unie voortvloeien inzake de handhaving van de gevolgen van nationale normen die dienen te worden vernietigd omdat zij in strijd zijn met dat recht (HvJ, grote kamer, 8 september 2010, C-409/06, *Winner Wetten GmbH*, ECLI:EU:C:2010:503, punten 53-69; grote kamer, 28 februari 2012, C-41/11, *Inter-Environnement Wallonie ASBL* en *Terre wallonne ASBL*, ECLI:EU:C:2012:103, punten 56-63).

In de regel kan dit enkel onder de voorwaarden die door het Hof van Justitie in antwoord op een prejudiciële vraag worden vastgesteld. Bijgevolg dient de negende in het dictum geformuleerde prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Hof van Justitie.

Om die redenen,

het Hof,

- alvorens ten gronde uitspraak te doen over het eerste en het derde tot het negende middel in de zaak nr. 7942, over de middelen in de zaken nrs. 8030 en 8036 en over het eerste, het tweede en het vierde tot het zesde middel in de zaak nr. 8040, stelt de volgende prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie :

1. Zijn de bepalingen van de verordening (EU) 2022/1854 van de Raad van 6 oktober 2022 « betreffende een noodinterventie in verband met de hoge energieprijzen » die betrekking hebben op de tijdelijke solidariteitsbijdrage, geldig in zoverre die bepalingen zijn aangenomen op grond van artikel 122, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie ?

2. Dient, indien de eerste prejudiciële vraag bevestigend wordt beantwoord, artikel 14 van de voormelde verordening (EU) 2022/1854 in die zin te worden geïnterpreteerd dat een bijdrage zoals ingevoerd bij de wet van 16 december 2022 « tot vaststelling van een tijdelijke solidariteitsbijdrage van de oliesector » een « gelijkwaardige nationale maatregel » uitmaakt ?

3. Schendt, indien de eerste en de tweede prejudiciële vraag bevestigend worden beantwoord, artikel 14 van de voormelde verordening (EU) 2022/1854, in de in de tweede vraag vermelde interpretatie, de artikelen 20 en 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, in zoverre het toelaat dat een nationale maatregel wordt genomen die van toepassing is zowel op de geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de sectoren ruwe aardolie en raffinage, als op de geregistreerde aardoliemaatschappijen die actief zijn in de distributiesector, en in zoverre het toelaat dat een nationale maatregel wordt genomen die van toepassing is op de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, terwijl die maatregel niet van toepassing is op de geregistreerde aardoliemaatschappijen die in het jaar 2022 niet als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, noch op de primaire deelnemers voor andere productcategorieën, zoals lampolie en kerosine, noch op de ondernemingen die actief zijn in de sectoren kool en aardgas ?

4. Dient artikel 30 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in die zin te worden geïnterpreteerd dat een maatregel zoals die welke is vervat in de voormelde wet van 16 december 2022 ten laste van de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, een verboden heffing van gelijke werking als een douanerecht vormt ?

5. Dient artikel 110 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in die zin te worden geïnterpreteerd dat een maatregel zoals die welke is vervat in de voormelde wet van 16 december 2022 ten laste van de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemer zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, een discriminerende binnenlandse belasting vormt ?

6. Dienen de artikelen 107, lid 1, en 108, lid 3, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie in die zin te worden geïnterpreteerd dat een maatregel zoals die welke is vervat in de voormelde wet van 16 december 2022, nieuwe staatssteun vormt die bij de Europese Commissie moest worden aangemeld ?

7. Schendt, indien de eerste en de tweede prejudiciële vraag bevestigend worden beantwoord, artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854, in de in de tweede vraag vermelde interpretatie, de artikelen 15, 16 en 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 49 en 56 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, in zoverre het toelaat dat het bedrag van de tijdelijke solidariteitsbijdrage, zoals ingevoerd bij de voormelde wet van 16 december 2022, voor de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, wordt vastgesteld op 7,8 euro per kubieke meter producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen, zonder dat is voorzien in een regularisatiemechanisme dat toelaat dat het teveel aan betaalde bijdragen ten opzichte van het bedrag berekend overeenkomstig de verordening (EU) 2022/1854 wordt terugbetaald ?

8. Schenden, indien de eerste en de tweede prejudiciële vraag bevestigend worden beantwoord, artikel 14 van de verordening (EU) 2022/1854, in de in de tweede vraag vermelde interpretatie, en artikel 15 van diezelfde verordening, het algemeen beginsel van rechtszekerheid en van de niet-retroactiviteit van wetten, doordat zij toelaten dat het bedrag van de tijdelijke solidariteitsbijdrage, zoals ingevoerd bij de voormelde wet van 16 december 2022, voor de geregistreerde oliemaatschappijen die in het jaar 2022 als primaire deelnemers zijn aangewezen voor diesel, gasolie en benzineproducten, wordt berekend op de producten die tussen 1 januari 2022 en 31 december 2023 tot verbruik worden uitgeslagen, terwijl die verordening en die wet pas in werking zijn getreden op respectievelijk 8 oktober 2022 en 22 december 2022 ?

9. Zou het Grondwettelijk Hof, indien het op grond van de antwoorden op de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen, tot de conclusie zou komen dat de voormelde wet van 16 december 2022, die de verordening (EU) 2022/1854 omzet, een of meer van de uit de in die vragen vermelde bepalingen voortvloeiende verplichtingen schendt, de gevolgen van de voormelde wet van 16 december 2022 definitief kunnen handhaven, teneinde de budgettaire moeilijkheden te vermijden waartoe een ongemoduleerde vernietiging zou leiden en teneinde te verzekeren dat de doelstelling van de in de verordening (EU) 2022/1854 bedoelde solidariteitsbijdrage gerealiseerd kan worden ?

- houdt de uitspraak aan over het tiende middel in de zaak nr. 7942 en over het vijfde en het zevende middel in de zaak nr. 8040;

- verwerpt het tweede middel in de zaak nr. 7942 en het derde middel in de zaak nr. 8040.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 25 april 2024.

De griffier,
Frank Meersschaut

De voorzitter,
Luc Lavrysen